

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: J. V., zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2014, č. j. OD 266/14-3/67.1/14075/St, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 7. 8. 2015, č. j. 58 A 6/2014 – 28,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 7. 8. 2015, č. j. 58 A 6/2014 – 28, rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 16. 4. 2014, č. j. OD 266/14-3/67.1/14075/St, a rozhodnutí Magistrátu města Liberec ze dne 17. 12. 2013, č. j. MML 124211/13/1858/OD/Kro, **se zrušují a se vrací** žalovanému k dalšímu řízení. věc
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci k rukám advokáta Mgr. Jaroslava Topola náklady řízení o žalobě ve výši 15.342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci k rukám advokáta Mgr. Jaroslava Topola náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 9.144 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí krajského soudu

[1] Rozsudkem ze dne 7. 8. 2015, č. j. 58 A 6 /2014 – 28, zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, (dále jen „krajský soud“) žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2014, č. j. OD 266/14-3/67.1/14075/St, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 12. 2013, č. j. MML 124211/13/1858/OD/Kro, ve věci přestupku žalobce. Správní orgán I. stupně rozhodl, že se žalobce dopustil přestupků dle § 125c odst. 4 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

[2] Krajský soud dospěl k závěru, že byly splněny veškeré podmínky stanovené právními předpisy k uložení sankce žalobci za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Dovodil, že dne 14. 8. 2013 v čase 23:20 hod v ulici Vratislavická v Liberci byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR, kdy bylo touto hlídkou zjištěno, že použil vozidlo tovární značky Peugeot, r. z. X, které v rozporu s právními předpisy nesplňovalo podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (chybějící povinná výbava – výstražný trojúhelník a reflexní vesta), čímž se měl dopustit přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. O daném skutku bylo sepsáno oznámení přestupku, které není žalobcem podepsáno ani zde není žádné jeho vyjádření. Toto oznámení bylo postoupeno správnímu orgánu I. stupně jako orgánu příslušnému k projednání tohoto přestupku. Dne 9. 9. 2013 tedy správní orgán I. stupně vydal příkaz č. j. MML 124211/13/1858/OD/Kro, proti kterému byl zástupcem žalobce Ing. M. J. podán odpor. Správní orgán tedy nařídil ústní jednání, které bylo z důvodu omluvy na straně zástupce žalobce (ač omluva nebyla řádně doložena příslibem lékařskou zprávou) zrušeno. Následně dne 18. 10. 2013 v čase 21:40 hod vjel žalobce s vozidlem tovární značky Peugeot, r. z. X do ulice Riegrova v Liberci v místě, kde je to dopravní značkou B2 (zakáz vjezdů všech vozidel) zakázáno, a následně na výzvu zasahujícího policisty nepředložil osvědčení o registraci vozidla, čímž se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Oznámení přestupku ze dne 18. 10. 2013 bylo postoupeno správnímu orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně tedy dne 16. 11. 2013 zahájil řízení ve věci obou přestupků a nařídil ústní jednání na 5. 12. 2013. Toto jednání probíhalo v nepřítomnosti žalobce jako obviněného z výše specifikovaných přestupků i v nepřítomnosti jeho zástupce, neboť tento se pokusil dne 5. 12. 2013 cca v 8.30 správnímu orgánu I. stupně omluvit s tím, že na danou věc zapomněl. Tato omluva nebyla správním orgánem I. stupně akceptována, a tedy bylo postupováno dle § 71 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“).

[3] Dne 17. 12. 2013 bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí o přestupcích č. j. MML 124211/13/1858/OD/Kro, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupků dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za které mu byla v souladu s § 125c odst. 4 písm. f) zákona uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a dle § 79 zákona o přestupcích povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč, to vše do 30 dnů ode dne právní moci rozhodnutí. Žalobce prostřednictvím svého zástupce podal proti tomuto rozhodnutí v zákonné lhůtě odvolání, které ovšem nemělo náležitosti dle § 37 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), a tedy byl vyzván k odstranění vad podání, a to do 5 dnů od doručení dané výzvy ze dne 24. 2. 2014. Na tuto ze strany žalobce nebylo žádným způsobem reagováno, a proto správní orgán I. stupně předal danou věc žalovanému se svým stanoviskem a ten dne 17. 4. 2014 vydal rozhodnutí

pokračování

č. j. OD 266/14-3/67.1/14075/St, kterým rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil a dané odvolání žalobce zamítl.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že ani jedna z námitek uvedených žalobcem není důvodná. K námitkám žalobce k nedostatečnému zjištění stavu věci dle § 2 správního řádu uvedl, že žalobce přichází s konkrétními skutkovými tvrzení až v žalobě, aniž by jakkoliv zdůvodnil, proč tak neučinil jeho zmocněnec již ve správním řízení. Krajský soud poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43. V této souvislosti zdůraznil, že smyslem přezkumu správního rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí ochrany v případech, kdy se osoby dotčené na svých právech nedomohly ochrany před správním orgánem, ač se o toto pokusily. V případě pasivity jak žalobce, tak jeho zmocněnce podle krajského soudu nelze ke skutkovým námitkám v soudním řízení již přihlížet. Žalobcem uvedený poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, krajský soud odmítl s tím, že v dané věci šlo o jinou věc, a to tím, že v ní přestupce na rozdíl od nyní projednávaného případu odmítal v odvolání svoji vinu. Krajský soud uzavřel, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně bez důvodných pochybností tak, aby mohl být žalobce za výše uvedené přestupky shledán vinným. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

II. Kasační stížnost stěžovatele

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností podanou v zákonné lhůtě. Namítal nesprávné posouzení právní otázky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s a vady řízení před správním orgánem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[6] Podle stěžovatele správní orgány obou stupňů porušily povinnost postupovat v rámci přestupkového řízení *ex officio* a i bez návrhu neprovedly takové důkazy, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné povinnosti. Nechránily dostatečně práva obviněného. Poukázal na to, že správní orgán je vzhledem k faktu, že se jedná o trestní řízení *sui generis*, povinen zjišťovat skutečnosti jak v neprospěch obviněného, tedy stěžovatele, tak i v jeho prospěch, a poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68.

[7] Stěžovatel dále uvedl, že rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu dospěla k závěru, že úřední záznam nemůže být použit jako důkaz, neboť se jedná pouze o předběžnou informaci o věci. Poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115. Stěžovatel v této souvislosti zdůraznil, že oznámení přestupku je obsahově *de facto* obdobou úředního záznamu, a tedy dle jeho názoru nelze oznámení přestupku použít jako důkaz.

[8] V poslední části kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že postupem krajského soudu byly porušeny základní zásady trestního řízení, a to zejména presumpce neviny, zásada *in dubio pro reo* a zásada materiální pravdy. Krajský soud se podle něho opomenul vypořádat se s jeho důkazními návrhy vznesenými v žalobě, tedy zejména návrhem na výslechy svědků, tj. zasahujících policistů a spolujezdce stěžovatele, který byl oběma

přestupkům kladeným za vinu stěžovatele přítomen. Stěžovatel měl za to, byl fakticky potrestán „kontumačním“ způsobem.

[9] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a s přihlédnutím k vadám, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti.

[11] Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 16. 11. 2013 bylo zahájeno přestupkové řízení se stěžovatelem, který se měl dopustit dne 14. 8. 2013 a 18. 10. 2013 přestupků dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to tím, že dne 14. 8. 2013 užil vozidla technicky nezpůsobilého (ve vozidle absentoval výstražný trojúhelník a reflexní vesta, tedy povinná výbava), a tím, že dne 18. 10. 2013 měl vjet s vozidlem do ulice Riegrova v Liberci v místě, kde je to dopravní značkou B2 zakázáno, a navíc nepředložil na výzvu policisty osvědčení o registraci jím řízeného vozidla. Správní orgán I. stupně nařídil na den 5. 12. 2013 ústní jednání, které proběhlo v nepřítomnosti stěžovatele i jeho zmocněnce, jehož omluva nebyla správním orgánem I. stupně akceptována. Ze správního spisu plyne, že oba byli řádně a včas předvoláni, avšak neomluvili se dostatečným způsobem, a tedy správní orgán I. stupně zvolil postup dle § 74 správního řádu. Dne 17. 12. 2013 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí č. j. MML 124211/13/1858/OD/Kro, kterým uznal stěžovatele vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za tento mu byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Správní orgán I. stupně stran důkazů poukázal na spis, jehož obsahem byly oznámení přestupků a úřední záznamy Policie ČR, s tím, že byl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností tak, jak stanoví správní řád. Proti tomuto bylo v zákonné lhůtě podáno zmocněncem stěžovatele blanketní odvolání, které nebylo ani na výzvu doplněno. Žalovaný tedy dané rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl, neboť uvedl, že má za to, že dané skutky byly stěžovatelem bez pochyby spáchány a skutkový stav je dostatečně zjištěn, což plyne přímo z daného spisu.

[12] Po přezkoumání výše uvedených rozhodnutí Nejvyšší správní soud došel k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[13] U pasivity obviněného z přestupku lze rozlišit dva typy situací:

[14] V první řadě půjde o situaci, kdy již v samotném správním řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil. Zároveň nesmí existovat žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. V takovém případě pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně nemůže vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení. Výjimkou by bylo, pokud by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.

pokračování

Příkladem může být měření rychlosti provedené patřičným úředně schváleným přístrojem, které je dostatečně zdokumentováno (typicky videozáznamem spřaženým s měřicím zařízením, jenž poskytne dostatečně zřetelnou a komplexní informaci o průběhu měření, o konkrétním pohybu vozidla při měření a o dalších významných podmínkách, za nichž bylo prováděno). Pokud takové měření bylo provedeno za okolností nevzbuzujících pochybnosti o jeho správnosti, zejména pokud není rozumného a přiměřeně pravděpodobného důvodu pro obavu z nějaké chyby měření, lze takový důkaz považovat zásadně za dostatečný pro prokázání, že řidič měřeného vozidla se dopustil přestupku spočívajícího v překročení rychlostního limitu. Pokud takový řidič jako obviněný z přestupku zůstane v řízení o přestupku pasivní, musel by v navazujícím soudním řízení věrohodně zpochybnit správnost popsanych důkazů, tedy prokázat, že je přiměřeně pravděpodobné, že na takovéto důkazy se nelze pro zvláštní okolnosti či důvody spolehnout. Takového případu se týkal rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43, na který ve svém rozhodnutí poukázal i krajský soud. Na tento rozsudek poukázal ve svých rozhodnutích i později Nejvyšší správní soud (srov. rozsudek ze dne 28. 5. 2015 č. j. 9 As 291/2014, rozsudek ze dne 30. 7. 2015, č. j. 9 As 42/2015 – 39, rozsudek ze dne 7. 10. 2015, č. j. 9 As 27/2015 – 59). Závěry všech uvedených rozsudků je nutno vykládat v kontextu jejich skutkových okolností. Jednalo se o situace, kdy správní orgány postupovaly tak, že skutkové okolnosti byly zjištěny dostatečným způsobem. Šlo o měření rychlosti, u nichž byly k dispozici fotografie dokumentující daná měření, u nichž nebyly patrné důvody pro pochyby o správnosti měření a k nimž byly zpravidla k dispozici i svědecké výpovědi zasahujících policistů a další související důkazy. Námitky uváděné obviněnými v těchto věcech až v následných řízeních před správními soudy pak nebyly natolik zásadní a silné, aby způsobily pochybnost o skutkovém stavu do té doby zjištěném.

[15] Pokud však správní orgány v rámci přestupkového řízení neprovedou dostatečně úplné dokazování rozhodných skutečností (druhý typ situace), postačí i obviněnému z přestupku, který byl v řízení před správními orgány pasivní, aby poukázal na možné jiné varianty rozhodného skutkového děje, jež nebyly provedeným dokazováním vyvráceny, k tomu, aby byl v řízení před soudem úspěšný. Je případně na správním soudu, aby v mezích možností daných povahou soudního přezkumu správních rozhodnutí důkazně „oddělil zrna od plev“ a případně zcela nepravděpodobné či jinak bizarní námitky obviněného provedením důkazů eliminoval.

[16] V nyní projednávané věci byl okruh správními orgány opatřených důkazů zcela nedostatečný. Důkazem zde bylo v podstatě toliko oznámení o přestupku vyhotovené příslušnými policisty. Stěžovatel přitom toto oznámení nepodepsal, neuvedl u něj žádné rozhodné skutečnosti ani neprojevil jakkoliv jinak, že by souhlasil s tím, že přestupek spáchal. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 11. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, přitom uvedl: „V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu)... Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věta první správního řádu se v řízení o přestupku neuplatní.“ Z tohoto usnesení rozšířeného senátu plyne, že správní orgán je povinen provést dostatek důkazů tak, aby byl skutkový stav dostatečně zjištěn bez důvodných pochybností. Obviněný z přestupku tedy může

využít svého práva mlčet a být v řízení pasivní a takové mlčení či pasivitu nelze považovat za jakýkoliv akt doznání či souhlasu se zjištěným skutkovým stavem.

[17] Na správních orgánech v daném případě bylo, aby i při pasivitě obviněného opatřily v řízení dostatečně robustní okruh důkazů, který by přestupky, které byly obviněnému kladeny za vinu, jasně a nepochybně prokazovaly. Nabízely se zejména výslechy policistů a spolujezdce obviněného, v nichž by se podrobně osvětlily skutkové detaily jednotlivých částí rozhodného skutkového děje, které měly význam pro posouzení viny stěžovatele. Oznámení přestupku zde mělo být výchozím informačním podkladem správních orgánů, který by jim poskytl prvotní „mapu“ toho, na jaké rozhodné skutečnosti se mají při zjišťování skutkového stavu zaměřit. Samo o sobě však zásadně nemohlo být dostatečným důkazem k usvědčení obviněného. Naopak, jeho obsah měl být správními orgány zkoumán s přiměřenou mírou obezřetnosti, takže výslech policistů měl být zaměřen i na ověření, do jaké míry se lze spolehnout na jejich subjektivní vědomí o tom, jak se rozhodné skutkové okolnosti odehrály, jež se pravděpodobně projevilo i v obsahu oznámení. Vhodné bylo informace zjištěné výslechem policistů konfrontovat s informacemi z výslechu spolujezdce a případné neshody v jednotlivých výpovědích kriticky hodnotit. Správní orgány by tedy měly zvažovat věrohodnost a přesvědčivost jednotlivých výpovědí a jejich kritickou analýzou a případně i dalšími důkazy dospět k závěru o možných skutkových variantách a o tom, zda nad veškerou rozumnou pochybnost je pravdivá taková skutková varianta, která znamená, že obviněný se přestupků dopustil.

[18] K tomuto ovšem nedošlo, správní orgány se spokojily pouze s oznámením přestupku, což samo o sobě, bez provedení dalších důkazů, nevedlo k dostatečně spolehlivému zjištění skutkového stavu. Pokud krajský soud takový postup správních orgánů aproboval, přehlédl vadu řízení před správními orgány při zjišťování skutkového stavu, která mohla mít vliv na zákonnost jejich rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost byla s ohledem na § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. podána důvodně, a proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu. Jelikož již v řízení před krajským soudem byly dány předpoklady pro zrušení rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně (neboť v daném řízení bude třeba provést a doplnit dokazování), zrušil Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. obě správní rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože stěžovatel měl v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů těchto řízení.

pokračování

[21] V řízení o žalobě vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a odměny jeho zástupce. Odměna zástupce činí za tři úkony právní služby (převzetí věci – 3.100 Kč, podání žaloby – 3.100 Kč a replika k vyjádření žalovaného 3.100 Kč), celkem částku 9.300 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“)]. Náhrada hotových výdajů činí 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky), tj. 900 Kč.

[22] Celkem tedy odměna a náhrada hotových výdajů činí za řízení o žalobě částku 10.200 Kč (9.300 Kč plus 900 Kč). Protože zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 10.200 Kč (tj. bez soudního poplatku), tedy 2.142 Kč. Jelikož má stěžovatel právo na náhradu těchto nákladů vůči žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovateli k rukám jeho advokáta náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 15.342 Kč.

[23] V řízení o kasační stížnosti vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 5.000 Kč a odměny jeho zástupce. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) celkem částku 3.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky] a náhrada hotových výdajů činí 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Zástupce nadto požadoval odměnu za úkon spočívající v replice k vyjádření žalovaného. Nicméně k této replice nedošlo, a proto odměna za tuto nebyla přiznána. Jelikož je zástupce stěžovatele plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 3.400 Kč, tj. 714 Kč. Jelikož má stěžovatel právo na náhradu těchto nákladů vůči žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovateli k rukám jejího advokáta náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 9.114 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. ledna 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu